

ваха съ нея, а градинарътъ удряше съ мотиката си въ зелето, защото се ядосваше, че то се поврежда толкова много.

Всичко това гжсеницата трѣбваше да търпи. Тя си мислѣше, че по свѣта нѣма по тежка мъка отъ нейната.

„Подигравайте се — мислѣше си тя — това нищо не ви струва. Но само да знаехте, що ми е на мене! Всичко, което изяждамъ, е само и само заради ихневмонитѣ, които сж въ мене!“

И гълташе тя непрестанно. Най-после не можеше повече да издържа. Цѣлия день тя чувствуваше, какъ се ровятъ изъ корема ѝ ихневмонитѣ. Отчаяно се сгъваше по зѣлния листъ, извиваше се и се гърчеше, като викаше за помощъ.

„По-добре съвсемъ ме изяжте!“ викаше тя. „Оставете ме по-скоро да умра — азъ не мога да понасямъ вече този животъ!“

— Какво си мислишъ? — отвърнаха малкитѣ и се подсмиваха. Това тѣй лесно не става. Когато му дойде времето, тогава ще те изядемъ. — За това не се грижи. Но за сега ти трѣбва да мълчишъ и да ядешъ.

Всѣки новъ день малкитѣ ставаха по-голѣми и искаха храна. Следъ като вече не се насищаха отъ това, което имъ доставяше гжсеницата, тѣ нападнаха и дветѣ буци тлъстина, които злощастницата, презъ хубавото време, преди да бѣха тѣ дошли, си бѣше спестила и натрупала. Тя ги бѣше опредѣлила за крила и крака, когато единъ день ще почне да става пеперуда, и сега, като забеляза, че запасътъ ѝ бѣ изяденъ, тя заплака съ горчиви сълзи.

„О, мои прекрасни сънища — охкаше тя — никога нѣма да мога да хвърча като пеперуда изъ градината по слънцето.“